

ΒΡΑΔΥΝΑΣΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐξάπαντος εἶμαι πολὺ ἀτυχῆς! Ἀρχομένη τῆς τόσον εὐμενῶς ἀνατεθείσης μοι παρὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἄστεος συνεργασίας μου εἰς τὸ φύλλον τοῦτο, ἀποφασίζω νὰ γράψω καὶ ἐγὼ ὀλίγας γραμμὰς σχέσιν ἔχουσας πρὸς τὴν ἐφεδρείαν καὶ τὸ τοὺς πάντας ἐνδιαφέρον ἐθνικὸν ζήτημα, ὑπὸ γυναικείαν πάντοτε ὁλως ἔποψιν. Καὶ ἀμέσως ὁ κ. Σουρῆς μοι ἐπιτίθεται ζωηρότατα κατηγορῶν μου διὰ στόματος τοῦ ὑπευθύνου του Φασουλῆ, ὡς φιλοπολέμου καὶ μὴ ἐνασχολουμένης εἰς τὰ ἀρμόζοντά μοι γυναικεία ἔργα.

Προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγω ὅσον τὸ δυνατόν τὴν μομφὴν ταύτην, ἀποφασίζω ἐν τινι τῶν παρελθόντων φύλλων νὰ διηγηθῶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου μικρὰν τινα ἱστορίαν ἀφορῶσαν ἐν σπάνιον παράδειγμα γυναικείας σταθερότητος, ἣν ἐνόμισα μὴ στερουμένην ἐνδιαφέροντος. Καὶ ἀμέσως ἕτερος τῶν συνεργατῶν μου, ὁ πνευματώδης κ. Ἰμβ, μοι ἐπιτίθεται πάλιν δριμύτως ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ,τι ἐγράψα οὐδεμιᾶς χρήζει προσοχῆς, ὅτι ἡ ἡρώϊς μου δὲν ἤξιζε τὸν κόπον ν' ἀσχοληθῆ τις περὶ αὐτῆς καὶ ὅτι αὐτὸς γνωρίζει κούρεα τινὰ ἐν Σμύρῃ ὅστις ἦτο πολὺ ἀνώτερος τῆς γαλλίδος χωρικῆς μου. Ἄν πάντα ταῦτα σχετίζονται ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον πρὸς τὸ κοινότερον εἶδος τῆς ἀδρότητος, τοῦτο ἀποφεύγω νὰ ἐξετάσω· εὐρίσκω ὁμῶς ὅτι τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐν τῷ Ἄστει ἀνατεθείσης μοι ὑπηρεσίας καθίσταται ἀρκούντως δυσχερῆς. Ἄλλ' ἀφοῦ ἀπαξ ἀνέλαβον αὐτήν, θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ ὑποχωρήσω μέχρι τέλους.

Διὰ τοῦτο ἀποφασίζω νὰ μὴ ἀφήσω νὰ παρέλθῃ ἐν σιγῇ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἰμβ. Δὲν θὰ παρακολουθῆσω ὁμῶς αὐτὸν εἰς ὅλα ὅσα παρεισήγαγεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ταύτῃ. Διὰ νὰ μεταχειρισθῶ δὲ καὶ ἐγὼ τὸ σῆθηδες καὶ ἰδιαιτέρως ἀρέσκον αὐτῷ εἶδος τῆς εὐφυολογίας, εἰς ὅσα εἶπε καὶ περὶ τοῦ φύλου μου καὶ περὶ τῆς ἡλικίας μου καὶ περὶ τῶν γραφουσῶν γυναικῶν ἐν γένει, ἀημιδιάζω μὰ τὸν Θεὸν νὰ ἀπαντήσω! Χαίρω ὁμῶς ὅτι μοι παρέσχε ἀφορμὴν νὰ παρουσιάσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ἄστεος ἐν ἄλλο παράδειγμα ἀκόμη θαυμασιωτέρας ἀφοσιώσεως γυναικείας, οὐ τινος τὴν ἀξίαν ἐλπίζω ὅτι θέλει ἀναγνωρίσει καὶ αὐτὸς ὁ δύσκολος κ. Ἰμβ.

Εἶνε ἀληθές ὅτι διηγουμένη πάντοτε ἱστορίας θὰ κατανητήσῃ νὰ ὁμοιάζω γραίαν μάρμην προσπαθοῦσαν παντοιοτρόπως νὰ διασκεδάξῃ διὰ παραμυθίων τὰ μικρὰ ἐγγόνιά της— τοὺς ἀναγνώστας μου. Ἄλλὰ δὲν εἶμαι φιλάρεσκος.

Y+Y

Τὸν νέον ἥρωα καὶ τὴν ἡρώϊδα μου δὲν θ' ἀπεθανάτιζεν ἴσως, ὡς τὸν τοῦ κ. Ἰμβ, ὁ Βωμαρσαί, θὰ τοὺς ἐψάλλεν ὁμῶς βεβαίως μὲ πολλὴν εὐχαριστήσιν ὁ Θεόκριτος. Πάντοτε ὁμῶς ἡ γεννήσασα αὐτοὺς Κορσικὴ θὰ εἶχε δίκαιον νὰ ἐναβρύνηται ἐπ' αὐτοῖς, καίτοι ἱκανὴ εἶνε ἴσως διὰ τὴν μικρὰν νῆσον τοῦ Ναπολέοντος ἡ δόξα. Ἄς μὲ συγχωρήσῃ δὲ ὁ ἀξιότιμος συνεργάτης μου, ἂν ὁ μὲν εἶνε ἀπλοῦς ποιμὴν, ἡ δὲ πάλιν χωρικὴ. Τί τὰ θέλετε! εἰς τὴν καθαρότητα τῆς λεκάνης κανεῖν κούρεως δὲν θὰ εἶχα πεποιθήσιν!

Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ μυθιστόρημα εἶνε πλήρες. Διότι ὄχι μόνον αἱ δύο τρυγόνες ἀγαπῶνται, ὄχι μόνον τὸ παρακείμενον τῷ χωρίῳ δάσος ἐν ᾧ ἐκεῖνος ποιμαίνει τὰ πρόβατά του ἀκούει τοὺς στεναγμοὺς των καὶ τοὺς ὄρκους των, ὄχι μόνον ἔχουσι ὑποσχέσθαι πρὸς ἀλλήλους ὅτι θ' ἀνήκωσι πάντοτε ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ, ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ διατάγματος τῆς στρατολογίας ὅπερ ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς βραβεύσεως ὑπὸ τῆς γαλλικῆς ἀκαδημίας χωρικῆς, ἥς ἡ ἱστορία ἐγένετο αἰτία τῆς σημερινῆς ἐριδος, τὸν μνηστῆρά της, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ εἰδυλίῳ ὑπάρχει καὶ εἰς πατῆρ, ὅστις ἀντιτάσσεται, ὡς εἶνε ἐπό-

μενον, εἰς τοὺς πόθους τῶν ἀγαπωμένων. Ἄλλ' ὁ ἔρωσ κάμνει θαύματα καὶ εἶνε παλαιὰ παροιμία ὅτι ὁ,τι ἡ γυνὴ θέλει...— συμπληρώσατέ την σείς. κ. Ἰμβ, διότι θὰ ἦτο πολὺ ἐγωϊστὶκὸν ἐκ μέρους μου. Καὶ ὁ πατὴρ ὑπεχώρησε καὶ κατεπίσθη ἐπὶ τέλους. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ μικρὸν δάσος ἤκουσε τρυφερωτέρας τὰς ἐξομολογήσεις καὶ τὰς ὑποσχέσεις.

Ἄλλ' ὑπεράνω τοῦ πατρὸς ἦτο ἡ Τύχη, ἣτις καὶ αὐτὴ φαίνεται ἐβλεπε δυσμενῶς τὴν μέλλουσαν ἔνωσιν. Αἱ ἐτοιμασίαι τοῦ γάμου εἶχον γείνει καὶ ἡ τέλεσις αὐτοῦ ἦτο πλέον μόνον ζήτημα χρόνου, ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ μνηστῆρ ἐπανέρχεται ἐξ ἀγροτικῆς ἐκδρομῆς του μὲ ἀιμασσοῦσας τὰς χεῖρας καὶ κεκομμένους τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς. Ζητῶν νὰ κόψῃ διὰ τοῦ πελέκεως του ξύλον τι, παρῆκε καὶ τὸν κατέφευγεν ἀπροσέκτως ἐπὶ τῆς ἰδίας του χειρὸς. Ἄλλὰ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἔκοπτε διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος καὶ τὸ νῆμα τῆς μελλούσης εὐτυχίας του, ἀνεῖ τῆς μοναδικῆς αὐτοθυσίας τῆς μνηστῆς του.

Ὁ πατὴρ ἐγένετο μακρῶδης ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς εἰδήσεως. Μάτην ἡ κόρη ἐπεκαλέσθη τὰς γλυκυτέρας τῶν παρακλήσεων της, τὰ θερμότερα τῶν δακρῶν της. Δὲν ἔδιδε πλέον τὴν συγκατάθεσιν του. Καὶ εἰς ὁ,τι καὶ ἂν τῷ ἔλεγον, μίαν στερεότυπον ἀπάντησιν ἔδιδεν: «Οἱ ἀνάπηροι πρέπει νὰ ὑπανδρεύονται μεταξύ των!» Εἰς ἐπίμετρον δὲ ἐζήτησε νὰ φύγῃ ὁ ἀτυχῆς Πάρις ἐκ τοῦ χωρίου.

Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ὑπῆρξαν, ὡς ἦτο ἐπόμενο, σπαρακτικοί, σκηνὴ δὲ αὐτῶν πάλιν τὸ μικρὸν δάσος καὶ ἡ μεγάλη πέτρα, ἐφ' ἧς ἐκάθηντο συνήθως, καὶ ὁ πέλεκυς ὁ αἰτίος τῆς καταστροφῆς ἐρριμμένος ἐκεῖ πλησίον. Ἄλλ' ἡ θεὰ αὐτοῦ ἤρκεσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν γενναίαν κόρην αἰφνίδιον ἀπόφασιν· καὶ λαμβάνουσα αὐτὸν ἀνὰ χεῖρας:

— Δεῖξέ μου, τῷ λέγει, πῶς ἔκαμες ὅταν ἔκοψες τὸ χεῖρ σου;

Ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος ἀνύποπτος τῇ εἰδείκνυε τὸν τρόπον:

— Πῶς, λέγει, ἔτσι;...

Καὶ καταφέρει τὸν ἀπαίσιον πέλεκυν ἐπὶ τῆς ἰδίας της χειρὸς. Ὁ πέλεκυς κατέπεσε, τὸ αἷμα ἀνεπήδησεν ἄφθονον, καὶ δύο δάκτυλοί της, οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἀποκοπέντας ἐκ τῆς χειρὸς ἐκείνου, ἀπέμειναν ἐπὶ τοῦ λίθου. Ἄλλ' ὁ πατὴρ δὲν ἠδύνατο μετὰ τοῦτο νὰ ἀντιστῇ. Κλαίων τοῖς ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του. Τὸ εἶχεν εἶπει ὁ ἴδιος: «Οἱ ἀνάπηροι πρέπει νὰ νυμφεύονται μεταξύ των!»

Y+Y

Δὲν εἰξεύρω ἂν ὁ κ. Ἰμβ ἠδύνατο ν' ἀναπτύξῃ εἰς πολυσέλιδον τόμον καὶ ἂν ἐζημίωσε πολὺ τοὺς κληρονόμους του διηγηθεῖς συντόμως ἐν τῷ Ἄστει τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐκ Σμύρνης κούρεως του, ὅστις εὐρίσκω ὅτι εἶχε ὑπὸ μίαν ἔποψιν καὶ ἱκανὰς ὁμοιότητας μὲ τὸν ἐκ Σεβίλλης ὁμότεχνόν του. Ἐγὼ προὔτιμησα νὰ παραθέσω τὴν ἱστορίαν τῆς Κορσικανῆς μου ἀπλῆν ἐν τῷ μεγαλείῳ της ὡς διέτρεξε πρὸ τινος τὸν γαλλικὸν τύπον. Δὲν θὰ ἐρωτήσω ὁμῶς πλέον οὔτε τὸν κ. Ἰμβ, οὔτε ἄλλον κανένα κύριον πῶς τοῦ ἐφάνη καὶ ἂν εἶνε καὶ αὐτὸς ἀξίος πάρομοιαις γενναιότητος. Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐρωτήσω σᾶς, ὦ ἀδελφαί μου τῆς ὁδοῦ Σταδίου, καὶ πάσας τὰς ἐπὶ γῆς ὁμοφύλους μας, πόσαι μεταξύ ὑμῶν θὰ ἦσαν ἱκαναὶ νὰ αἰσθανθῶσι τὸ αὐτὸ αἰσθημα καὶ τὸ αὐτὸ πάθος καὶ νὰ κάμουν τὸ ἑκατοστὸν τοῦ ὁ,τι ἔκαμεν ἡ πτωχὴ Κορσικανὴ;

ἡ Μυρσία